

[Udenrigsministeren]

ikke længere har mulighed for at få dansk udviklingsbistand, ganske enkelt fordi man har opnået resultater af den økonomiske og sociale udvikling. Det er vel noget, vi kan holde op for øjnene af os selv, hver gang vi skal vurdere det enkelte lands fremtidsmuligheder.

Hr. Duetofts indlæg var på forhånd lidt advarende blevet betegnet som stærkt kritisk. Jeg synes, det var konstruktivt kritisk. Jeg har allerede svaret på spørgsmålet om landevalget og proceduren, og jeg er sikker på, at når vi arbejder videre med tingene i Udenrigsudvalget, vil hr. Duetoft også finde, at det er den rigtige måde, hvorpå man kan få synspunkterne ført frem i diskussionen.

Det er rigtigt, at jeg var meget diplomatisk – måske ukarakteristisk diplomatisk – da jeg talte om visse organisationer. Jeg kan give hr. Duetoft nøglen til at finde ud af, hvem det er, der tænkes på. Prøv at se, hvem der i de sidste år har fået og i de kommende år vil få lidt mindre, og hvem der får lidt mere i denne brede vifte af internationale organisationer. Hr. Duetoft vil kunne læse temmelig nøjagtigt ud af listerne, hvem vi har fundet anledning til at være utilfreds med.

Hr. Duetoft mener, at vi er meget traditionelle i vores landevalg. Det mener jeg nu ikke er rigtigt, for husk på, hvorledes situationen er. Vi går fra en bred vifte af 60–65 lande og skal ned på 20–25. Når vi i forvejen har givet bistand til så mange lande, undgår vi altså ikke at finde gengangere blandt dem, der bliver tilbage. Man behøver heller ikke finde nye bare for at finde nye og dermed blæse på alle de erfaringer, man har indhøstet i årenes løb, og som unægtelig mange steder gør det lettere at foretage en effektiv bistand.

I udgangssituationen kan vi næsten ikke undgå at virke lidt traditionelle, når vi ser på, hvad der bliver tilbage. Jeg mener også, at man retfærdigvis skal sige, at der er et par næsten ny lande med: Ghana og Bhutan. Det er forholdsvis nye lande i dansk bistandssammenhæng, så vi har forsøgt at kombinere lidt nytænkning med den traditionsbundethed, som helt naturligt må ligge dér.

Endelig spørger hr. Duetoft, hvordan vi så egentlig koordinerer den bilaterale bistand. Dér må jeg henvise til det meget omfattende samarbejde, Danmark har med andre vestlige donorer i organisationer som OECD og EF,

Den Nordiske Kreds, Verdensbanken og lign., hvor man løbende fører en dialog om de enkelte områders behov og om tilgangen af bistand til de enkelte områder. Det giver et udgangspunkt for at sikre, at det enkelte land eller det enkelte område ikke bliver så at sige overrendt med bistandstilbud, mens man glemmer andre. Det er netop gennem den løbende dialog med andre bistandsydere, at en sådan koordination bedst kan ske. Man undgår ikke en gang imellem, at der lige pludselig er et sted, hvor der samler sig en vældig interesse, og hvor man ligefrem kan opleve et kapløb om at komme til, men vi forsøger at undgå det.

Jeg vil som sagt takke for den tilslutning, debatten har vist til vores første forsøg på at udmønte Folketingets 7 principper i praksis. Jeg understreger, at det er første forsøg, og det er starten på en proces, som regeringen ønsker at fortsætte i et nært samarbejde med Folketinget igennem de diskussioner, vi fører i Udenrigsudvalget. Jeg mener, at debatten i dag er et godt tegn på, at den proces kan føres videre på en positiv måde.

Birgitte Husmark (SF):

Som ordfører for forespørgerne vil jeg sige tak for de modtagne svar. De har været gode og nuancerede, og som allerede sagt er vi ikke imod de 7 principper, som udenrigsministeren læste op for os. Dér, hvor vandene skiller, er, at SF ville påtage sig en prioritering, som Udenrigsudvalgets flertal ikke ville, nemlig en prioritering, der vægter fattigdomskriteriet i højere grad, end det er muligt, hvis man ønsker at benytte beløbsgrænsen på de maksimalt 1.470 amerikanske dollars som kriterium for godkendelse af programsamarbejdslande.

Da SF ser i øjnene, at selv med det bredt accepterede beløb på 1 pct. af bruttonationalproduktet i 1992 kan og skal vi ikke tilgodese flere lande, end Danida formår at holde god kontakt med, når vi til, at antallet af modtagerlande skal reduceres. Når vi skal vælge, ønsker vi, at Danida vælger de mest trængende blandt de lande, der i øvrigt vil kunne leve op til de syv kriterier. Det er her, vi ikke er enige i det foreliggende landevalg for så vidt angår Thailand og Egypten, og vi kan kun håbe, at Thailand hurtigt diskvalificerer sig selv til trods for de omtalte brede økonomiske rammer.